

længere periode. Der er brug for en hurtig afslutning på krigen, og der er brug for en konsekvent afslutning. Vi må ikke stoppe op på halvvejen, og der er brug for at anvende de midler, som skal til for at fjerne ondets rod.

Krigen i Kosovo har lært os, at vi europæere skal være bedre til at forebygge og bedre til at løse konflikter i god tid, inden de udvikler sig til regulær krig. I det hele taget har borgerkrigen i det tidligere Jugoslavien været én lang demonstration af Europas afmagt, og derfor er det nødvendigt, at vi i EU udvikler en selvstændig forsvars- og sikkerhedspolitik, som sætter Europa i stand til selv at lave fredsskabende eller fredsbevarende militæraktioner. Det er en sag, der kommer op på EU's topmøde i Köln i begyndelsen af juni, og her er det vigtigt, at den danske regering prøver at varetage danske interesser bedst muligt. Vi ved jo alle sammen, at Danmark har en undtagelse fra EU's forsvars- og sikkerhedspolitik, men den undtagelse bør ikke spærre for, at statsministeren og udenrigsministeren går aktivt ind i debatten og fører danske synspunkter frem.

Lad mig bare nævne tre punkter, som den danske regering efter vor opfattelse bør føre frem. For det første må Danmark arbejde for et fortsat aktivt amerikansk engagement i Europa, og derfor må resultatet ikke blive en EU-hær; det militære samarbejde skal fortsat ligge i NATO. For det andet skal der findes en løsning, der er acceptabel for både de EU-lande, der ikke er med i NATO, og de NATO-lande, der ikke er med i EU. For det tredje bør vi i overensstemmelse med Amsterdamtraktaten nedlægge Vestunionen. De politiske dele af Vestunionen lægges ind under EU og de militære dele ind under NATO. På den måde bliver der et rent snit, og NATO's europæiske søjle bliver ledet af EU uden forstyrrende mellemlid.

Alt tyder jo på, at der nu vil blive gjort hurtige fremskridt mod en fælles forsvars- og sikkerhedspolitik i EU, og derfor kan enhver forudse, at Danmark kommer i klemme med sin undtagelse. Vi kan komme i den mærkværdige situation, at Danmark udmærket via NATO kan være med i militære aktioner, men at vi ikke kan være med til at træffe politisk beslutning i EU om de samme aktioner på grund af vores undtagelse. Derfor må den undtagelse selvfølgelig fjernes, jo før jo bedre.

Men her og nu er det helt afgørende, at vi i Danmark fører en fri, åben og ærlig debat om, hvad vi vil med en fælles forsvars- og sikker-

hedspolitik i EU. Det lammer jo fuldstændig en demokratisk debat, hvis ingen tør tale om EU's forsvars- og sikkerhedspolitik, bare fordi vi har et forbehold. Lad mig understrege: Forbeholdet består selvfølgelig, og vi respekterer det fuldt ud i Venstre, indtil det er ophævet ved en folkeafstemning. Men det har ikke været forbudt at diskutere, om det er klogt at have det forbehold, og indtil det er ophævet, må vi altså varetage danske interesser så stærkt som muligt. Det gør vi bedst ved at have nogle klare mål og ved at præsentere dem på en klar måde i EU.

Der er virkelig behov for et stærkere samarbejde i EU, og lad mig tage flygtningepolitikken som et andet eksempel. Hvor var det egentlig pinligt at opleve EU's flygtningeministre sidde og skændes om fordelingen af Kosovoflygtninge. Enkelte lande ville endda slet ingen tage.

Der er selvfølgelig behov for en fælles flygtningepolitik, hvor vi i krisesituationer kan lave en fair fordeling mellem landene. Men også på det punkt har Danmark en undtagelse, og det er en undtagelse, der strider fundamentalt mod danske interesser.

Det seneste eksempel er, at Danmark på grund af undtagelsen er sat uden for indflydelse på fordelingen af flygtninge EU-landene imellem, og at der kan blive problemer med vores deltagelse i et fælles samarbejde om bedre kontrol med asylansøgere. Jeg tror, de fleste kan se det vanvittige i den situation. Det er næsten, som om vi skal frem med tiggerstaven for at få lov at være med i et samarbejde, vi gerne vil være med i. Jeg tror, der var mange, som mente, at med de undtagelser kunne Danmark blive sin egen, som den lille kat på vejen; men et mere realistisk billede er, at vi er blevet en hund i snor.

Så er der endelig undtagelsen fra den fælles valuta. Det koster Danmark at stå uden for euroen. Det koster økonomisk, men først og fremmest koster det tab af politisk indflydelse, for Danmark er jo afhængig af de beslutninger, som Den Europæiske Centralbank træffer, men vi sidder ikke med ved det bord, hvor beslutningerne bliver truffet. Det kan man da kalde et demokratisk underskud, så det batter.

Jeg vil gerne prøve at skitsere en tidsplan for Danmarks tilslutning til euroen. Venstre vil sætte det mål, at Danmark skal være med i euroen fra den 1. januar 2002, og for at kunne nå det bør en folkeafstemning finde sted senest i efteråret næste år, efteråret 2000, og jeg tror, at